

Lara Tur havia arribat molt lluny, no es podia fer enrere. Quan va ser davant de l'entrada de l'hospital va tancar els ulls un instant i palpà amb la punta dels dits la bossa que portava penjada a l'espatlla. Hi entrà decidida. Tot formava part d'un pla que només ella coneixia. Va enfilem un passadís estret que duia a la unitat de cures intensives, un camí que hauria pogut fer amb els ulls tancats de tantes vegades com l'havia recorregut. En arribar al llindar de la porta del box va veure que la infermera de guàrdia entrava en una cambra a l'extrem del passadís. Va girar el cap i mirà l'home prostrat en un llit que tenia davant.

Al cap rapat, adherit a les temples, hi tenia enganxats uns quants elèctrodes. A la part superior de la mascareta que l'ajudava a respirar, hi havia un tub estret que s'introduïa al nas. Al pit, rasurat, també hi havia elèctrodes i els braços reposaven a banda i banda del cos. En una mà s'inseria una via intravenosa. Els cables conflüen en una màquina amb una pantalla que mostrava els gràfics de les

constants vitals i el senyal acústic intermitent del batec cardíac. Els ulls tancats li conferien una expressió serena.

La dona caminà fins al capçal del llit i va acostar la cara al rostre d'ell. Quan li va pujar la parpella de l'ull dret amb un dit, la irrupció sobtada de llum en va fer empètitir la pupil·la. Sabia que no la podia veure ni sentir; l'estat de letargia en què es trobava anul·lava les percepcions i qual-sevol sensació de consciència.

En un tres i no res va treure de la bossa uns guants de nitril i un estoig metàl·lic. Es va posar els guants, va obrir l'estoig i en va treure una xeringa amb una agulla hipodèrmica llarga i un fragment de gasa. Va amagar la mà en què duia la xeringa rere l'esquena, va recular i va tornar a treure el cap al passadís per comprovar que la infermera continuava ocupada a l'altre box. Es va acostar de nou a l'home i es va asseure al llit, al seu costat. Li retirà la mascareta d'oxigen. Tot seguit, amb una mà li va alçar la barbata i amb l'altra li va introduir l'agulla per un forat del nas, amb cura de no perforar el tubet de plàstic que li proporcionava l'aliment. Quan va arribar a la làmina òssia, va prémer l'agulla cap amunt perquè penetrés fins al cervell. Tot seguit, va estirar a poc a poc l'èmbol de la xeringa i aquesta es va començar a omplir d'un líquid rosaci. Va furgar per arribar més endins i continuà l'aspiració fins que l'èmbol va quedar ple. Va extreure lentament l'agulla del nas i endinsà el fragment de gasa al nariu per aturar l'hemorràgia. Va desar la xeringa a l'estoig i activà un petit dispositiu acoblat que la mantenia a 4 °C. Es va aixecar i, de nou, va fer una llambregada al passadís; sabia que la infermera apareixeria d'un moment a l'altre.

Amb la mateixa mà enguantada amb què havia alçat la barbata a l'home, li va obrir la boca i, amb l'altra mà, fent servir una vareta folrada de cotó que acabava de treure de l'estoig, li fregà l'interior de la galta. Va ficar la vareta en un

tub d'assaig amb sèrum fisiològic i el va inserir en una beina amb nitrogen líquid que duia dins la bossa. Tot d'una va sentir els passos de la infermera al passadís. Li va tornar a posar la mascareta i amb un gest precís enretirà la gasa del nariu. En menys de tres segons es tragué els guants i ho ficà tot dins la bossa.

En veure-la, la infermera la va mirar amb ulls inquisitius. Abans que l'interrogués, Lara Tur li va llançar una pregunta al mateix temps que posava una mà a tocar de l'espatlla de l'home:

–Com està, avui? Creu que se'n sortirà? –La infermera era nova, no l'havia vista abans.

La familiaritat amb què ho va dir i el gest afectuós feien entendre que era una familiar o una persona molt propera al pacient.

–No ha experimentat canvis en els últims set dies –digué la infermera–. Continua en coma. De moment no necessita respirador.

Lara Tur va tancar els ulls, va negar amb el cap dues vegades i va impostar la veu:

–Saben què pot haver provocat aquest estat?

La infermera arronsà les espatlles.

–Si vol parlar amb els metges, demà a les onze del matí passen visita... però vostè és familiar, oi?

–No, no exactament. El doctor Ricard Sants és el director del laboratori de recerca on treballo. –Lara Tur va mirar l'home i va advertir el fil de sang que lliscava per un marge de la mascareta–. Ell i jo fa molts anys que treballem junts –ho va dir amb afectació i va mirar de fit a fit la infermera perquè aquesta no desviés la mirada dels seus ulls i s'adonés de l'hemorràgia.

La infermera va comprovar al monitor les constants vitals del pacient. Va observar que la freqüència cardíaca

revelava un augment inesperat. Arrufà el nas, desvià un moment la mirada cap al sostre, es va dur una mà a la barbeta i va tocar unes quantes tecles del monitor. Lara Tur va aprofitar el desconcert de la infermera per ficar la mà dins la bossa, agafar la gasa i eixugar en un instant la sang que baixava galta avall de l'home. Amagà la gasa dins el puny.

–És estrany... –va murmurar la infermera, i tot seguit va comprovar l'historial d'enregistraments que apareixia a la pantalla.

–Des que va arribar aquí s'ha mantingut entre les seixanta i les setanta pulsacions per minut, però en els últims cinc minuts s'han elevat fins a cent cinc. No ho entenc... –dubtà la infermera mentre enregistrava les dades en un dispositiu electrònic que duia a la butxaca.

Lara Tur, per un moment, va considerar que hi havia alguna possibilitat que posseís un llindar de consciència, prou per haver sentit part de la conversa o, encara pitjor, per percebre què li havia fet. Però ho va descartar: era impossible. El més probable era que l'augment del ritme cardíac l'hagués provocat l'agulla hipodèrmica d'acer en aproximar-se al centre de regulació cardíaca del bulb raquidi.

–Demà al matí intentaré organitzar-me per venir i parlar amb els metges. Moltes gràcies per tot el que fan pel doctor Sants.

Lara Tur es va penjar la bossa a l'espatlla i, abans de sortir del box de la unitat de cures intensives, va sacsejar el cap i va fer un gest de resignació amb una mà.

Quan va sortir de l'hospital gairebé era fosc. Tota ella tremolava, però se sentia alleugerida. Mai no hauria imaginat que arribaria a traspassar tantes línies vermelles. Va respirar fondo, ficà les mans dins les butxaques de la jaqueta i es va adonar que duia la gasa ensangonada. Va prémer fort els punys i s'encaminà cap a la parada de taxis.

–A la zona litoral, al Centre de Regulació Genòmica –ordenà al taxista.

Lara Tur es va posar la bossa sobre les cuixes i la va cobrir amb les mans, com si volgués protegir el tresor que contenia. Havia d'acabar el seu pla. Aquell home s'ho mereixia i, a més, s'havia proposat un repte científic. No tenia cap constància que ningú hagués intentat aconseguir res d'igual amb cap animal de laboratori ni, per descomptat, amb cap ésser humà. L'experiment el duria a terme sola i ningú mai no ho sabia. Seria un secret que quedaria ocult per sempre.

–Vol que li posi alguna cosa? Potser un micromatx de futbol? –va suggerir el taxista mentre convertia en una gran pantalla la part posterior dels seients davanters.

–No, gràcies, preferiria no veure res.

–Potser alguna peça musical, un microdirecte, una minijam?

–No vull res. Apagui la pantalla, si us plau –li demanà ella, esquerpa.

El conductor, contrariat, la va observar pel mirall retrovisor i apagà els dispositius multimèdia.

Just quan el taxi enfilava les rondes aèries, ella va introduir amb discreció una mà dins la bossa per palpar l'estoig amb la punta dels dits. Va recordar el comentari que havia fet a la infermera per justificar la seva presència a la unitat de cures intensives: «Ell i jo fa molts anys que treballlem junts». Era cert, tot i que el verb *treballar* el podia haver substituït per un altre. Pensar-hi, reviure el passat, li provocà una profunda amargor i va intentar allunyar els records mentre observava el front litoral de la ciutat. Els edificis, des d'aquella alçada, semblaven peces petites encaixades en un mosaic davant la mar, una mar fosca, plana, que es resistia a fondre's amb el cel envermellit del capvespre.

Després de passejar els ulls per l'*skyline*, va distingir el local situat en una de les cúpules de la ciutat. Era un petit bar al qual només es podia accedir per les rondes aèries. Tot seguit, sense voler-ho, veié l'edifici. Era un gratacel gris, que s'alçava sobre una base prismàtica i acabava en una enorme estructura cúbica. No tenia accés des de cap via transitada. Asseguraven que feia molt de temps que no hi vivia ningú, però ella estava segura que el seu pare hi havia estat reclòs durant els últims anys de la seva vida. L'havien empresonat allà per dissident, per obstinar-se en les seves idees i no doblegar-se davant del poder, de l'imperi de la

lleï, com en deien llavors. Tothom admetia que el gratacel havia estat una presó encoberta on alguns intel·lectuals que s'havien rebel·lat pacíficament contra el règim havien estat privats de llibertat, apartats de la família, de la feina i de la societat. En aquella presó camuflada, molts morien de solitud i de pena. Els que sobreviuen i eren alliberats, mai no tornaven a ser els mateixos.

Al pare no l'havia tornat a veure. Ella tenia la certesa que devia ser dels que hi van morir, però mai no li van dir res ni li van lliurar el cos.

Va prémer de nou els punys amb ràbia quan va recordar com el doctor Sants l'havia extorquit utilitzant el pare com a moneda de canvi. Només per allò ja mereixia el càstig que li infligia.

Tot d'una, recordà una de les agressions a què aquell home l'havia sotmès sovint. Recordà el gust entre salat i amarg del fluid viscos que li feia empassar després de masturbar-lo. Li va venir una arcada de fàstic i va estar a punt de vomitar sobre el seient. Va tornar a passar els dits per l'estoig dins la bossa i respirà fondo fins que es va assestar. El contingut d'aquell estoig era l'única arma que posseïa per arribar fins al final del seu acte de venjança. Només desitjava arribar al laboratori i comprovar que amb les cèl·lules del cervell que havia extret a Ricard Sants seria possible dur a terme el seu propòsit.

—Ja hi som. —La veu del taxista la va sobresaltar.

El vehicle havia descendit de les rondes aèries i s'havia aturat al peu de l'edifici on ella treballava. L'home li va passar el dispositiu de pagament, ella acostà el petit aparell a l'iris de l'ull dret. Al cap d'un instant va sentir el zumzeig de confirmació.